

Bijzondere gelegenheden

Marsha van Zanten

Ik ben mijn paraplu op mijn werk vergeten, dus ik ben al kletsnat als ik bij je aankom. In kleermakerszit in het natte gras staar ik naar jouw geboortedatum, de dag waarop nu nooit meer kaartjes komen. Vijf maanden. Dat is wat de arts ons zei na je laatste kuur. Hoe hij dat zo precies wist was mij een raadsel.

Het deed me denken aan lang houdbare etenswaren met een nauwkeurige houdbaarheidsdatum: 22-09-2022. Alsof die nacht, om klokslag twaalf uur, de vis in het blik zou bederven.

Je grapte altijd dat je negen levens had, als een kat. Blijkbaar had je er ongemerkt al acht verspild. Ik weet niet hoeveel ik er zelf nog heb. Ik weet alleen dat ik je grijs had willen zien. Je baard, je haren. Comfortabel, warm grijs. Ik haatte het om je veel te jonge ogen naar de grond te zien staren terwijl je steeds vaker alleen nog maar kon liggen. Ik hield te veel van die ogen. Te veel om ze niet meer te mogen zien.

In de verte hoor ik een bladblazer. Mijn gedachten gaan een stukje terug in de tijd. Het was woensdag 22 augustus - precies vier maanden.

Jij lag nog in bed, ik keek wezenloos naar mijn computerscherm. Ik overpeinsde stilletjes dat de arts weleens gelijk kon hebben met zijn precieze voorspelling. Ik wilde een airco voor je kopen, het was boven zo vreselijk warm. Een bed beneden wilde je niet. Dat is voor mensen die thuis willen sterven.

Thuis wilde je wel, dood niet. Dus sliep je voor de zekerheid boven. Uiteindelijk bestelde ik een veel te dure airco inclusief bezorging. De dag erop zouden ze met twee man aan onze deur staan met dat gevaarte en ik was bang dat ze het niet zouden zien.

Dat ze zouden lachen naar me en misschien zelfs flirten met me, dat ze vrolijke opmerkingen zouden maken over de zon en de zomer.

Ik was ook bang dat ze het wél zouden zien. Jouw pijn die doorsijpelde tot in mijn ogen, zo diep dat ik vreesde dat zelfs de meest haastige pakketbezorger nog kippenvel zou krijgen als hij me zag. Misschien moest ik ook binnen maar een zonnebril dragen.

Ik hoorde je. Jouw vertrouwde geluid, je voetstappen. Ik wilde de vorm van je voeten uit de vloer kerven zodat jouw stappen nooit meer zouden verdwijnen uit ons huis. Ik wilde elke ademhaling van je op mijn huid laten tatoeëren. Ik wilde... Mijn gepeins werd onderbroken door jouw stem. 'We hebben goed gelachen gisteren, of niet?' vroeg je me. Ik schoot opnieuw in de lach, onwillekeurig. Je had gelijk. We hadden vreselijk gelachen de avond ervoor, tot tranen aan toe.

We hadden gesnoept van de whisky - en niet te zuinig. Een fles 25 jaar gerijpte *Caol Ila* van 170 euro die jaren onaangeroerd in de kast had gestaan, voor 'bijzondere gelegenheden.' Al vrij snel na ons gesprek met de arts zeiden we vaarwel tegen gelegenheden die nooit bijzonder genoeg zouden zijn. We ontkurkten flessen, aten bij sterrenrestaurants, deelden onze meest gênante geheimen en op een zaterdagmiddag bakten we de meest smerige spacecake ooit. Jij, oh jij. Jij weerzinwekkend mooie man. Jij die nog steeds de helft van mijn hart bezit.

Ik wiebel met mijn modderige laars in het gras. Ik heb nooit veel gehad met begraafplaatsen, maar nu jij er ligt kom ik er vaker dan in de kroeg. Misschien zoek ik je. Misschien ben ik bang dat je mij zoekt, nu je ziel los is van je lichaam, en wil ik je geruststellen dat ik er nog steeds ben. Kom maar ziel, kruip maar onder mijn vleugels. Jouw mooie ziel, in welke vorm dan ook, mag voor altijd onder de zachte dekens van mijn liefde slapen. Ik ben voor altijd van jou.

Mijn liefde uit zich subtiel sinds jouw dood.

Ik neem stompzinnige dingen mee naar je graf. Stukjes thuis. Rozemarijn omdat het naar onze badkamer ruikt. Brokjes rots die langs de vijver in onze tuin liggen. Een afgebroken nageltje van de kat.

Deze middag kom ik echter met lege handen, omdat de begraafplaats vanaf november eerder de hekken sluit.

Ik moet dan haasten om bij je langs te gaan na mijn werk. Ik kan goed klimmen, daar niet van. Maar ik wil je altijd mogen zien. Altijd.

Dus vandaag breng ik je alleen mijn tranen, die mengen met de herfstige regen en in een klein riviertje richting de rozemarijn stromen. De arts kreeg geen gelijk. Op 22 september, jouw uiterste houdbaarheidsdatum, dronken we het laatste beetje van de whisky. Een week te laat begon pas de herfst.